

Arrest

nr. 196 876 van 20 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat E. MAKAYA MA MWAKA
Rue de la Vanne 37
1000 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 18 december 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2017 houdende weigering van binnenkomst met teruggedrijving (bijlage 11) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 11 december 2017 tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die loco advocaat E. MAKAYA MA MWAKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, van Kameroense nationaliteit, komt op 11 december 2017 aan op de luchthaven van Brussel nationaal, komende vanuit Yaounde met SN Brussels Airlines (SN372).

Zij was houder van een Kameroens nationaal paspoort met nummer afgegeven op 9 augustus 2017 en van een visum nr. (...) van het type C, afgegeven door de Franse vertegenwoordiging te Yaounde, geldig van 9 december 2017 tot 9 januari 2018 voor een duur van 31 dagen met het oog op familiaal bezoek in Frankrijk.

Na een verhoor door de grenspolitie, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 11 december 2017 een beslissing houdende de weigering van binnenkomst met terugdrijving (bijlage 11).

Het betreft de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 11 december 2017 en is gemotiveerd als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 11 december 2017 om 11 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, H. K. hoofdinspecteur x de heer / mevrouw : naam T. voornaam L. geboren op (...)1970 te Bangou geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Kameroen

houder van het document nationaal paspoort van Kameroen nummer (xxx) afgegeven te Yaounde op : 09.08.2017

houder van het visum nr. (xxx) van het type C afgegeven door Franse vertegenwoordiging in Yaounde geldig van 09.12.2017 tot 09.01.2018 voor een duur van 31 dagen

afkomstig uit Yaounde met SN372 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

Reden van de beslissing:

x(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart initieel voor zaken naar Frankrijk door te reizen. Ze verklaart in de regio Parijs (Frankrijk) kledij te willen aan- en verkopen en prospectie te doen. Ze legt een hotelreservatie van het “IBIS Styles” hotel in Parijs voor doch bij nazicht van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal blijkt deze te zijn geannuleerd. Ze is ook niet in het bezit van zakelijke stukken (facturen, folders, brochures, uitnodigingen, contactgegevens handelaars, ...). Betrokkene geeft aan dat ze haar aansluitende vlucht naar Parijs heeft gemist en in België bij haar zus te willen overnachten en dan morgen met de trein naar Parijs te gaan. Hierop wijzigt zij haar reismotief en verklaart voor toerisme naar Frankrijk te willen gaan. Echter betrokkene is niet in het bezit van toeristische documentatie en volgens de gegevens van het “VIS” (Visum Information System) werd het visum door de Franse vertegenwoordiging in Yaounde afgeleverd voor een familiaal bezoek in Frankrijk. Verder blijkt uit het telefonisch contact met haar schoonbroer, de genaamde W.R., dat betrokkene voor een familiebezoek naar België komt en zij haar hele periode bij hen in Herenthout (België) zal doorbrengen. Dit wordt ook telefonisch bevestigd door familieleden vanuit Frankrijk.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden voor de afgifte van het visum en aan de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscode.”

Nog op 11 december 2017 beslist de gemachtigde om verzoeksters visum in te trekken. Dit is de tweede bestreden beslissing. Zij werd gemotiveerd als volgt:

~~“WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM~~

Mevrouw T(...), L(...)

x Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
Heeft / hebben / werd

x uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven: 22.11.2017.

x het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

2. x het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart initieel voor zaken naar Frankrijk door te reizen. Ze verklaart in de regio Parijs (Frankrijk) kledij te willen aan- en verkopen en prospectie te doen. Ze legt een hotelreservatie van het “IBIS Styles” hotel in Parijs voor doch bij nazicht van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal blijkt deze te zijn geannuleerd. Ze is ook niet in het bezit van zakelijke stukken (facturen, folders, brochures, uitnodigingen, contactgegevens handelaars, ...). Betrokkene geeft aan dat ze haar aansluitende vlucht naar Parijs heeft gemist en in België bij haar zus te willen overnachten en dan morgen met de trein naar Parijs te gaan. Hierop wijzigt zij haar reismotief en verklaart voor toerisme naar Frankrijk te willen gaan. Echter betrokkene is niet in het bezit van toeristische documentatie en volgens de gegevens van het “VIS” (Visum Information System) werd het visum door de Franse vertegenwoordiging in Yaounde afgeleverd voor een familiaal bezoek in Frankrijk.

Verder blijkt uit het telefonisch contact met haar schoonbroer, de genaamde WR, dat betrokkene voor een familiebezoek naar België komt en zij haar hele periode bij hen in Herenthout (België) zal doorbrengen. Dit wordt ook telefonisch bevestigd door familieleden vanuit Frankrijk.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden voor de afgifte van het visum en aan de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscode.”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

2.1.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde, aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de (eerste) terugnrijvingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 14 en 34 van de Verordening 810/2009 (EG) van het Europees Parlement van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna verkort de visumcode), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 6.3. van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore), van artikel 3 van het EVRM, van artikel 2 van het protocol nummer 4 bij het EVRM en van artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna verkort BUPO).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“En ce que, la branche unique ;

Attendu que les décisions attaquées sont jointes à la présente de telle sorte que le conseil pourra prendre connaissance des motivations ;

Alors que ;

Attendu que l'article 34 du Code des visas stipule concernant l'annulation et l'abrogation de visa que :

« Un visa est annulé s'il s'avère que les conditions de délivrance du visa n'étaient pas remplies au moment de la délivrance, notamment s'il existe des motifs sérieux de penser que le visa a été obtenu de manière frauduleuse. Un visa est en principe annulé par les autorités compétentes de l'État membre de délivrance. Un visa peut être annulé par les autorités compétentes d'un autre État membre, auquel cas les autorités de l'État membre de délivrance en sont informées.

2. Un visa est abrogé s'il s'avère que les conditions de délivrance ne sont plus remplies. Un visa est en principe abrogé par les autorités compétentes de l'État membre de délivrance. Un visa peut être abrogé par les autorités compétentes d'un autre État membre, auquel cas les autorités de l'État membre de délivrance en sont informées.

3. Un visa peut être abrogé à la demande de son titulaire. Les autorités compétentes de l'État membre de délivrance sont informées de cette abrogation.

4. L'incapacité du titulaire du visa de produire, à la frontière, un ou plusieurs des justificatifs visés à l'article 14, paragraphe 3, ne conduit pas automatiquement à une décision d'annulation ou d'abrogation du visa.

5. Si un visa est annulé ou abrogé, un cachet portant la mention «ANNULÉ» ou «ABROGÉ» y est apposé et l'élément optiquement variable de la vignette-visa, l'élément de sécurité «effet d'image latente» ainsi que le terme «visa» sont alors invalidés en étant biffés.

6. La décision d'annulation ou d'abrogation et ses motivations sont communiquées au demandeur au moyen du formulaire type figurant à l'annexe VI.

7. Les titulaires dont le visa a été annulé ou abrogé peuvent former un recours contre cette décision, à moins que le visa n'ait été abrogé à la demande de son titulaire, conformément au paragraphe 3. Ces recours sont intentés contre l'État membre qui a pris la décision sur l'annulation ou l'abrogation, conformément à la législation nationale de cet État membre. Les États membres fournissent aux demandeurs les informations relatives aux voies de recours, comme indiqué à l'annexe VI.

8. Les informations relatives aux visas annulés ou abrogés sont enregistrées dans le VIS conformément à l'article 13 du règlement VIS » ;

Qu'il résulte de l'analyse de l'article précité du Code des visas que pour que la partie adverse prenne la décision d'annulation du visa du requérant, elle devrait prouver par des motifs sérieux l'intention frauduleuse de ce dernier dans la manière dont il a obtenu son visa ;

Que le visa ne pourra être annulé que s'il s'avère que les conditions de délivrance du visa n'étaient pas remplies au moment de la délivrance dudit visa ;

Que l'annulation du visa a donc un effet rétroactif dès lors que si cette intention frauduleuse avait été décelée au moment de la demande du visa, le titulaire dudit visa ne l'aurait pas obtenu ;

Qu'il résulte du contenu de la motivation de la décision d'annulation du visa de la requérante que nulle part, la partie adverse y fait état d'une quelconque intention frauduleuse dans son chef concernant la manière dont elle a obtenu son visa ;

Qu'au contraire, si la partie adverse a annulé le visa de la requérante, c'est notamment en raison de la supposée divergence quant au motif de son voyage ;

Que la requérante effectue en effet une visite familiale, mais elle souhaite profiter de son séjour sur le territoire pour s'approvisionner en marchandise, étant commerçante dans son pays d'origine ;

Qu'aucune disposition légale n'interdit aux ressortissants des pays tiers d'avoir plusieurs motifs de voyage, dès lors que le motif indiqué pour obtenir le visa est parfaitement valable ;

Qu'or, il ressort même de la motivation de la partie adverse que le motif familial du voyage de la requérante n'est pas contesté, celle-ci devant rencontrer la famille tant en France qu'en Belgique ;

Que partant des considérations qui précèdent, la partie adverse viole la loi sur la motivation formelle des actes administratifs ;

Alors que ;

Attendu que la partie adverse reproche à la requérante de ne plus remplir les conditions de son voyage puisque ne pouvant justifier le motif de celui-ci ;

Que le même article 34 du Code visas stipule en son point 4 que : « L'incapacité du titulaire du visa de produire, à la frontière, un ou plusieurs des justificatifs visés à l'article 14, paragraphe 3, ne conduit pas automatiquement à une décision d'annulation ou d'abrogation du visa. » ;

Qu'il résulte du contenu de cet article que l'incapacité de la requérante à produire un ou plusieurs justificatifs visés à l'article 14 du Code visa ne pouvait pas conduire la partie adverse à prendre automatiquement une décision d'annulation de visa à son encontre ;

Que l'article 14.1 du Code des visas stipule pour sa part, concernant les documents justificatifs, que : « Lorsqu'il introduit une demande de visa uniforme, le demandeur présente les documents suivants :

a) des documents indiquant l'objet du voyage ;

b) des documents relatifs à l'hébergement, ou apportant la preuve de moyens suffisants pour ouvrir les frais d'hébergement ;

c) des documents indiquant que le demandeur dispose de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans son pays d'origine ou de résidence ou pour le transit vers un pays tiers dans lequel son admission est garantie, ou encore qu'il est en mesure d'acquiescer légalement ces moyens, conformément à l'article 5, paragraphe 1, point c), et à l'article 5, paragraphe 3, du code frontières Schengen ;

d) des informations permettant d'apprécier sa volonté de quitter le territoire des États membres avant l'expiration du visa demandé »

Que concernant les documents à fournir relatifs à l'hébergement, l'article 14 précité indique que le demandeur du visa doit présenter des « documents relatifs à l'hébergement, ou apportant la preuve de moyens suffisants pour couvrir les frais d'hébergement » ;

Qu'en l'espèce, au moment de l'introduction de sa demande de visa, la requérante a fourni une preuve de réservation d'hôtel Ibis à Paris ;

Que si la requérante a produit une réservation d'hôtel annulée au contrôle à la police des frontières, c'est uniquement en raison de circonstance liée à la météo de ce 11/12/2017 qui ne lui permettait plus de rejoindre Paris et l'obligeait à changer son itinéraire initialement prévue ;

Que néanmoins, lorsque la requérante s'est présentée au contrôle à la police des frontières, elle était en possession de la somme de 450,00 € et d'une carte visa apportant la preuve de moyens suffisants pour couvrir les frais d'hébergement de son séjour ;

Que par conséquent, conformément à l'article 14 du Code de visa, la requérante a établi qu'elle dispose des moyens suffisants pour couvrir ses frais d'hébergement jusqu'à la fin de son séjour ;

Que partant des considérations qui précède, la violation de l'obligation de motivation matérielle est, a prima facie, démontrée à suffisance ;

Alors que ;

Attendu que la partie adverse reproche à la requérante de ne plus remplir les conditions de son voyage puisque ne pouvant justifier le motif de celui-ci ;

Que l'article 6, paragraphe 3, du Code frontières Schengen en son annexe 1 mentionne les justificatifs servant à vérifier le respect des conditions d'entrée ; Que les justificatifs visés à l'article 6, paragraphe 3, peuvent être les suivants :

« ...c) pour des voyages à caractère touristique ou privé :

i) justificatifs concernant l'hébergement :

une invitation de l'hôte, en cas d'hébergement chez une personne privée,

une pièce justificative de l'établissement d'hébergement ou tout autre document approprié

indiquant le type d'hébergement envisagé ;

ii) justificatifs concernant l'itinéraire :

la confirmation de la réservation d'un voyage organisé ou tout autre document approprié indiquant le programme de voyage envisagé ;

iii) justificatifs concernant le retour :

un billet de retour ou un billet circulaire ; »

Qu'au moment de demander son visa la requérante était en possession d'une réservation d'hôtel Ibis à Paris ;

Que son vol initial était prévu le 10/12/2017 de Yaoundé, arrivé la 11/12/2017 à Paris avec escale à Bruxelles ;

Qu'en raison de la météo (les fortes chutes de neiges prévue le 11/12/2017), il lui a été indiqué à l'embarquement à l'aéroport de Yaoundé que le vol ne pourrait plus rejoindre Paris ;

Qu'étant détentrice d'un visa Schengen et ayant déjà effectué un précédent voyage sur le territoire Schengen, la compagnie lui a proposé de descendre à Bruxelles et de poursuivre son voyage pour Paris par un autre moyen de transport (train ou bus) ;

Qu'en raison de cette modification, la requérante était dans l'obligation d'annuler la réservation de son voyage et de prendre connaissance avec un proche à Bruxelles chez qui elle allait passer la nuit avant de poursuivre son séjour à Paris ;

Que la requérante était en possession d'une somme de 450,00 €, ainsi que d'une carte visa qu'elle avait également présenté aux autorités à la frontière, apportant la preuve de moyens suffisants pour couvrir les frais d'hébergement de son séjour ;

Que par conséquent, conformément à l'article précité, la requérante a établi qu'elle dispose des moyens suffisants pour couvrir ses frais d'hébergement jusqu'à la fin de son séjour ;

Que partant des considérations qui précède, la violation de l'obligation de motivation matérielle est, a prima facie, démontrée à suffisance ;

Alors que ;

Attendu que la partie adverse reproche à la requérante de ne plus remplir les conditions de son voyage puisque ne pouvant justifier le motif de celui-ci ;

Qu'il fonde sa décision sur les contacts téléphoniques de la requérante qui montrerait qu'elle vient en Belgique pour une visite familiale et qu'elle passera tout son séjour en Belgique ;

Que d'une part on pourrait s'interroger sur la recevabilité de ces informations le Code frontières Schengen, en son article 8 point 3, prévoyant une vérification approfondie, ne soumet pas les ressortissants des pays tiers à un contrôle de leur appareil de téléphonie ;

Que les informations tirées de ce téléphone devrait être déclarée irrecevable ;

Que si recevable, la requérante rappelle que le Conseil de céans a jugé concernant les comptes Facebook : « 5.6.4 Concernant le profil Facebook de la requérante [...] le Conseil estime que les informations contenues sur un profil Facebook ont une force probante limitée et doivent être analysées avec prudence, dès lors qu'elles ne sont ni vérifiables, ni forcément représentatives de la réalité. » (CCE Arrêt n° 166 972 du 29 avril 2016).

En l'espèce et par analogie aux comptes Facebook, la force probante des informations tirées du téléphone de la requérante doit être nuancée, le contexte dans lequel ces messages ont été échangés échappant totalement à la partie adverse ;

Qu'il résulte de ce qui précède, la violation de l'obligation de motivation matérielle est, a prima facie, démontrée à suffisance ;

Alors que ;

Attendu que la partie adverse reproche à la requérante de ne pas être en possession de documents professionnels (factures, dépliant, brochures, invitations, coordonnées des commerçants, ...) justifiant son séjour ;

Que pour rappel, la requérante se rend en France pour des motifs familiaux et qu'elle souhaite profiter de ce voyage pour faire quelques achats relatifs à son activité commerciale ;

Que dans ces circonstances, il est à tout le moins surprenant d'exiger d'elle d'être en possession de documents professionnels ;

Que le motif de son voyage, à savoir motif familial, la soustrait de ce contrôle ;

Qu'il résulte de ce qui précède, la violation de l'obligation de motivation matérielle est, a prima facie, démontrée à suffisance ;

Alors que ;

Attendu qu'en vertu du protocole n°4 à la convention de sauvegarde des droits de L'homme et des libertés fondamentales approuvé par la loi du 24 janvier 1970 en son article 2 et du pacte international relatif aux droits civils et politiques, fait à New - York le 19 décembre 1966, approuvé par la loi 15 mai 1981 en son article 12 ;

« Quiconque se trouve régulièrement sur le territoire d'un Etat a le droit d'y circuler librement et de choisir librement sa résidence » ;

Qu'il résulte de ces dispositions que tout individu a droit à la liberté de mouvement ;

Que par ailleurs, l'article 2 de la loi du 15 décembre 1980 conditionne l'entrée sur le territoire belge par la délivrance d'un visa ;

Qu'il y a lieu de rappeler que la requéranet s'est présenté à l'aéroport de Bruxelles national, le 12.07.2017 muni d'un passeport et d'un visa valable délivré par les autorités françaises à Yaoundé ;

Que la décision de refoulement viole le prescrit des dispositions énumérées ci-dessus, car elle empêche la requérante de circuler librement sur le territoire de l'espace Schengen alors qu'il y a droit en vertu de son visa encore valable ;

Alors que ;

Attendu que la décision de refoulement viole le prescrit de l'article 3 et 5 de la convention européenne des droits de l'homme et de libertés fondamentales ;

Que cette décision de refoulement a entraîné la mise en détention de la requérante au centre « Caricole » ;

Qu'en vertu de l'article 3 de ladite convention, nul ne peut être soumis à des traitements inhumains et dégradants ;

Qu'en vertu de l'article 5 de ladite convention, toute personne a droit à la liberté et à la sûreté et nul ne peut être privé de liberté sauf dans les cas limitativement prévus par la loi ;

Que l'article 5 f) prévoit que l'arrestation peut se justifier s'il s'agit d'une arrestation ou d'une détention régulière pour empêcher une personne de pénétrer irrégulièrement sur le territoire ;

Qu'il convient de souligner que la requérante est porteuse d'un visa valable et n'a pas de ce fait, tenté de pénétrer irrégulièrement sur le territoire belge ;

Que la requérante se trouve détenue et que cette détention irrégulière constitue un traitement inhumain et dégradant prohibé par l'article 3 de la Convention Européenne des droits de l'homme ;

Que la protection accordée par ladite convention ne peut souffrir d'aucune entorse ni dérogation injustifiée ;

Qu'au surplus, la décision litigieuse constitue une ingérence disproportionnée dans la vie privée et familiale du requérant ;

Alors que ;

Attendu que la décision de refoulement a été prise en vertu de l'article 3 de loi du 15 décembre 1980 ;

Que cette motivation souffre d'un défaut manifeste de motivation conformément à l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et aux articles 2 et 3 de la loi de 1991 sur la motivation des décisions administratives ;

Qu'il y a lieu de faire remarquer qu'il s'agit d'une décision stéréotypée sur un formulaire pré-imprimé et de surcroît en langue néerlandaise ;

Que par ailleurs, en vertu de l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980, l'étranger peut être refoulé s'il n'a pas présenté le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ;

Que pour motiver sa décision, le délégué de Monsieur le Secrétaire d'Etat reproche à la requérante que l'absence du motif de voyage ;

Que son visa a été par conséquent annulé et est actuellement en attente d'une mesure de refoulement vers le Cameroun ;

Qu'au vu du délai très court pour saisir le juge du contentieux par voie de requête en annulation et suspension, il est pratiquement impossible pour le conseil du requérant d'entamer pareille démarche en l'état actuel des choses ;

Que la requérante tient également à préciser qu'elle ne présente pas un profil d'une personne qui ne va pas retourner dans son pays d'origine après son séjour, en effet, la requérante a déjà séjourné sur le territoire Schengen au mois de juin 2016 ; Qu'à cette occasion, elle a respecté toutes les conditions auxquelles son visa était soumis ;

Que partant donc des considérations qui précèdent, les décisions d'annulation du visa de la requérante et celle de son refoulement sont illégales ;"

De verzoekster betoogt dat zij houder is van een visum en dat uit artikel 34 van de visumcode blijkt dat de verweerder, om het visum nietig te verklaren, de frauduleuze intentie waarop zij haar visum heeft trachten te verkrijgen dient te bewijzen. Enkel indien de voorwaarden voor afgifte van een visum niet vervuld waren, zou het visum nietig verklaard kunnen worden. De verzoekster meent dat er in de motivering van de bestreden beslissing nergens sprake is van een frauduleuze intentie van de wijze waarop zij haar visum heeft trachten te verkrijgen, doch enkel van een onduidelijkheid van het reismotief. De verzoekster geeft aan dat zij meerdere reismotieven kan hebben zodat haar motief om het visum te verkrijgen perfect geldig is. Verder stelt ze dat het feit dat zij niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken aan de grens kan overleggen, niet automatisch kan leiden tot een besluit van

nietigverklaring of intrekking van het visum. Artikel 14 van de visumcode vereist dat de aanvrager het bewijs van logement dient voor te leggen of dient aan te tonen dat hij over voldoende middelen beschikt om de kosten van het logement te dekken. De verzoekster stelt dat ze een hotelreservatie heeft voorgelegd op het moment van het indienen van haar aanvraag, doch dat deze reservatie werd geannuleerd omdat het wegens weersomstandigheden niet meer mogelijk was om naar Parijs door te vliegen zodat zij haar reisweg heeft moeten aanpassen. De verzoekster stipt aan dat zij over een visakaart en 450 euro beschikte, hetgeen voldoende is om overeenkomstig artikel 14 van de visumcode haar logement te bekostigen.

De verzoekster meent tevens dat zij overeenkomstig artikel 2 van het protocol nummer 4 bij het EVRM het recht heeft om vrij in een lidstaat te reizen en te verblijven. Tevens haalt zij nog een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM met betrekking tot haar vasthouding in het transitcentrum Caricole.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de opgegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zouden vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weer.

In de eerste bestreden akte vermeldt de verweerder de juridische grondslag van de beslissing tot weigering van binnenkomst met terugnijving, met name artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens worden de feitelijke gegevens die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen vermeld. De verweerder stelt vast dat de verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven en licht deze vaststelling concreet toe als volgt: *"Betrokkene verklaart initieel voor zaken naar Frankrijk door te reizen. Ze verklaart in de regio Parijs (Frankrijk) kledij te willen aan- en verkopen en prospectie te doen. Ze legt*

een hotelreservatie van het "IBIS Styles" hotel in Parijs voor doch bij nazicht van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal blijkt deze te zijn geannuleerd. Ze is ook niet in het bezit van zakelijke stukken (facturen, folders, brochures, uitnodigingen, contactgegevens handelaars, ...). Betrokkene geeft aan dat ze haar aansluitende vlucht naar Parijs heeft gemist en in België bij haar zus te willen overnachten en dan morgen met de trein naar Parijs te gaan. Hierop wijzigt zij haar reismotief en verklaart voor toerisme naar Frankrijk te willen gaan. Echter betrokkene is niet in het bezit van toeristische documentatie en volgens de gegevens van het "VIS" (Visum Information System) werd het visum door de Franse vertegenwoordiging in Yaounde afgeleverd voor een familiaal bezoek in Frankrijk. Verder blijkt uit het telefonisch contact met haar schoonbroer, de genaamde W.R., dat betrokkene voor een familiebezoek naar België komt en zij haar hele periode bij hen in Herenthout (België) zal doorbrengen. Dit wordt ook telefonisch bevestigd door familieleden vanuit Frankrijk. Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden voor de afgifte van het visum en aan de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore."

Wat betreft de tweede bestreden beslissing, dit is de beslissing tot intrekking van het visum vermeldt de verweerder als juridische grondslag artikel 34, 2 van de Verordening nr. 810/2009/EG van de visumcode. Hierbij wordt vastgesteld dat de verzoekster het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf onvoldoende heeft aangetoond. Verder wordt dezelfde concrete toelichting verstrekt als in de eerste bestreden akte.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen toont dan ook aan dat deze uitdrukkelijk gemotiveerd zijn. In zoverre de verzoekster van oordeel is dat de aangegeven motiveringen niet afdoende zijn, wijst de Raad er op dat het afdoende karakter van de motivering dient te worden beoordeeld aan de hand van de toepasselijke wetsbepalingen en aan de hand van de stukken van het administratief dossier.

De verzoekster voert op het eerste gezicht enkel een betoog ten aanzien van de beslissing tot intrekking van het visum dat gebaseerd is op artikel 34, 2 van de visumcode. Ten aanzien van de beslissing tot terugdrijving die gebaseerd is op artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet lijkt zij geen concrete argumenten aan te voeren.

De verzoekster steunt haar betoog op de artikelen 14 en 34 van de visumcode en artikel 6.3 van de Schengengrenscore. Zij heeft het echter consequent over een beslissing tot nietigverklaring van het visum, terwijl uit de eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing blijkt dat het om een beslissing tot intrekking van het visum gaat.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het gegeven dat zij over een visum beschikt dat werd afgegeven door de Franse vertegenwoordiging in Yaounde, niet impliceert dat zij zonder meer toegang kan krijgen tot het Schengengrondgebied. De verzoekster kan hieromtrent niet onwetend zijn. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat aan haar nationaal paspoort, op de pagina met de visumsticker, een duidelijke waarschuwing werd geniet waarin wordt gemeld dat de verzoekster, behalve haar paspoort en haar visum, aan de grens tevens een aantal andere rechtvaardigingen moet kunnen voorleggen, zo onder meer de rechtvaardiging van de verblijfsomstandigheden in Frankrijk.

Voorts is het duidelijk dat het visum wordt ingetrokken in uitvoering van artikel 34.2 van de visumcode en dat het niet wordt nietig verklaard in toepassing van artikel 34.1 van de visumcode. De desbetreffende bepalingen van de visumcode luiden als volgt:

"1. Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.

2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld."

Om een visum in te trekken, volstaat het dus dat de bevoegde autoriteiten aan de grens vaststellen dat er niet langer is voldaan aan de afgiftevoorwaarden ervan. Uit niets blijkt dat er voor de intrekking van een visum volgens de visumcode een frauduleus handelen bij het verkrijgen van het visum moet worden vastgesteld. Het hele betoog dat de *“nietigverklaring van het visum”* enkel mogelijk zou zijn indien er fraude wordt vastgesteld, is dan ook niet dienstig.

Ook artikel 3 van de vreemdelingenwet laat de verweerder uitdrukkelijk toe om aan de grenspost een aantal verificaties door te voeren omtrent *“het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf”*.

Het betoog inzake artikel 14 van de visumcode lijkt op het eerste gezicht evenmin dienstig. Dit artikel heeft betrekking op de bewijsstukken die verzoekster dient voor te leggen bij haar aanvraag tot het verkrijgen van een visum. Dit artikel lijkt op het eerste gezicht geen afbreuk te doen aan de voormelde bespreking waaruit blijkt dat het de verweerder is toegelaten is om het doel van het voorgenomen verblijf te onderzoeken. De verzoekster kan uit het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt niet de verwachting ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden. Bovendien is het oordeel van de verweerder niet enkel gebaseerd op de hotelreservatie die voorlag en die geannuleerd bleek te zijn, maar onder meer ook op de vaststelling dat de verzoekster aan de grens initieel een ander reisdoel opgaf dan het reisdoel waarvoor het visum was verstrekt. Met name gaf zij aan voor zaken naar Parijs te reizen, terwijl het visum werd afgegeven voor een familiaal bezoek in Frankrijk. Daarnaast werd ook vastgesteld dat de in België verblijvende familieleden van de verzoekster verklaarden dat de verzoekster voor een familiebezoek naar België komt en de gehele periode van het visum in Herenthout, België zal doorbrengen terwijl de verzoekster verklaarde dat zij haar vlucht naar Parijs had gemist en de nacht bij haar zus zou doorbrengen om daags nadien naar Parijs te sporen met de trein. Tevens bleek dat de verzoekster haar verklaarde reisdoel vervolgens wijzigde naar een toeristisch reismotief in Frankrijk. Voorts weerlegt de verzoekster met haar loutere beweringen omtrent de weersomstandigheden van 11 december 2017 en het schrappen van de vlucht naar Parijs, beweringen die niet concreet worden onderbouwd aan de hand van enig begin van bewijs, geenszins de vaststellingen omtrent de annulering van de hotelreservering. Immers blijkt uit het politieverlag van 11 december 2017 dat de hotelreservering reeds op 9 december 2017 werd geannuleerd, dus daags voor het vertrek van de verzoekster. De Raad merkt op dat de verweerder, op basis van het geheel van al deze vaststellingen die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, oordeelde dat de verzoekster niet langer voldoet aan de voorwaarden van de afgifte van het visum. Met de loutere herhaling van een aantal van haar tegenstrijdige verklaringen en het bijvoegen van nog nieuwe, niet gestaafde verklaringen, toont de verzoekster niet aan dat deze vaststellingen de bestreden beslissingen niet in redelijkheid kunnen schragen.

De Raad merkt daarenboven op dat de bestreden beslissingen op generlei wijze zijn gestoeld op de vaststelling dat de verzoekster niet over de financiële middelen zou beschikken voor de duur van haar voorgenomen verblijf. Het betoog dat de verzoekster hieromtrent voert is dus niet relevant. Verder blijkt reeds uit het door de verzoekster zelve geciteerde artikel 14.1 van de visumcode dat het om cumulatieve voorwaarden voor de afgifte van een visum gaat, zodat het geenszins volstaat om de nodige financiële middelen te bewijzen, doch dat daarnaast ook onder meer de documenten moeten worden voorgelegd om het reisdoel te staven. Het is net aan deze voorwaarde dat blijkens de vaststellingen van de verweerder in casu niet langer is voldaan.

Rekening houdende met de inhoud van voormelde rechtsregels en het geheel van de hierboven besproken elementen, toont de verzoekster niet aan dat de verweerder een niet in de wet of in de visumcode voorziene eis stelde of dat hij zijn besluit tot intrekking van het visum en tot terugdrijving niet afdoende motiveerde.

De verzoekster toont op het eerste gezicht geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 2 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 14 en 34 van de visumcode.

Waar de verzoekster tevens de schending aanvoert van artikel 6.3 van de Schengengrenscodes, en zij hieromtrent citeert uit de bijlage 1 bij de Schengengrenscodes, merkt de Raad op dat in het huidige artikel 6, eerste lid van de Schengengrenscodes als toegangsvoorwaarde is voorzien dat de vreemdeling *“het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (moet) kunnen staven, alsmede*

beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven". De verweerder handelde bijgevolg geenszins in strijd met artikel 6 van de Schengengrenscodice door op grond van zijn vaststellingen te concluderen dat verzoekster niet in het bezit was van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Aangezien uit hetgeen voorafgaat op het eerste gezicht duidelijk blijkt dat verzoekster niet (langer) aan de afgiftevoorwaarden van haar visum voldoet, kon het visum rechtsgeldig worden ingetrokken.

Een schending van artikel 6.3 van de Schengengrenscodice blijkt op het eerste gezicht niet.

De verzoekster verwijst tevens naar artikel 8.3 van de Schengengrenscodice en stelt dat de verweerder niet kon vertrouwen op de bewijskracht van de informatie verkregen uit de telefoon van de verzoekster. Hieromtrent wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de informatie van verzoeksters familieleden in België werd verkregen uit de telefoon van de verzoekster. De verzoekster betwist voor het overige niet dat haar familieleden in België telefonisch aan de politiediensten hebben gemeld dat zij de hele duur van het voorgenomen verblijf bij hen in België zou doorbrengen. Ook de vaststelling dat de verzoekster initieel een zakelijk reismotief opgaf, vindt steun in de voorliggende stukken en wordt door de verzoekster op zich ook niet betwist. Er kan de verweerder dan ook geen gebrekkige motivering worden verweten waar hij vaststelt dat de verzoekster geen documenten bij zich had om een dergelijk reismotief te staven. Voorts beperkt de verzoekster zich tot de loutere bewering dat zij in 2016 reeds regelmatig op het Schengengrondgebied heeft verbleven en nadien is teruggegaan naar Kameroen. Deze loutere bewering vindt echter geen steun in de stukken van het administratief dossier, waarin zich enkel het op 9 augustus 2017 afgeleverde nationaal paspoort bevindt waarin dus geen gegevens van 2016 kunnen zijn opgenomen. De verzoekster brengt ook geen enkel stuk naar voor om haar bewering te staven. Met een dergelijk bloot betoog kan de verzoekster de onwettigheid van de bestreden beslissingen uiteraard niet aantonen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt op het eerste gezicht niet.

Verder merkt de Raad op dat artikel 2 van het vierde protocol bij het EVRM en artikel 12 van het BUPO voorzien in een recht om zich vrij te verplaatsen en woonplaats te kiezen voor eenieder "*die zich wettig op het grondgebied van een Staat bevindt*". De verzoekster verliest evenwel uit het oog dat zij zich niet rechtsgeldig op het Belgisch gebied bevindt en dus niet dienstig naar deze bepalingen kan verwijzen.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat het betoog van de verzoekster in wezen gericht lijkt tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Het is trouwens ook op dit gebied dat artikel 5 van het EVRM een bescherming voorziet. De Raad heeft echter geen rechtsmacht ten aanzien van de beslissing tot vasthouding, zodat hij zich niet kan uitspreken over de grieven die de vrijheidsberoving betreffen. De schending van artikel 5 van het EVRM kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ten aanzien van de bestreden beslissingen en ook de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden onderzocht aangezien deze betrokken wordt op de beslissing tot vasthouding en de Raad niet bevoegd is om zich uit te spreken over de wettigheid van deze maatregel. Het staat de verzoekster vrij om deze grieven aan te wenden ten overstaan van de daartoe bevoegde rechtsinstantie, dit is de raadkamer.

Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE